

BULLETIN

Společnosti Otokara Březiny

43

Jaroměřice nad Rokytnou

BŘEZEN 2007

Otokar Březina

Ranní modlitba

Ó Věčný! Ať žárem se rozpuká země
dej ať sednouti mohu do tvých stínů!

Až umdlím, přej, aby mé naděje se napily vína šumného
budoucí září!

Hlasu mému dej hudbu lahodnou, žencům jak
zvonění o polednách

a písni mé stříbrné kadence potoků uprostřed polí,
v čas žízně!

Dej, aby mé kroky vzbudily z umdlení radostné
čekání bratří,

a na můj pozdrav aby vlídně odpověděli pospíchající.

(Jaroměřice nad Rokytnou 6. V. 1928)

Stanislav Vodička

Z knihy „**Básník Jakub Deml v Tasově**“.

Prostřednictvím Demlova slova jsem zůstal stát v úžasu před dílem Otokara Březiny. Pro málo vzdělaného knihařského učedníka byli oba plamenem příliš jasným, než aby snesl pohled do studnice nejčistší poezie.

Otokar Březina zemřel, když jsem byl ještě v Rožďalovicích. První zprávu o jeho smrti přinesl deník Prager Presse a do Rajmanovy dílny s tím přišel pan řídící Pluhař z Košíka. Březinova smrt mi tak nějak bolestivě přiblížila Tasov. Abych pochopil a porozuměl dílu Otokara Březiny, už jsem uměl několik jeho básní z paměti, a dokonce jsem se přistihl, že se tyto básně vlastně modlím.

Byla to léta mého duševního rozvratu. Na jedné straně jsem vystoupil z církve, na druhé straně jsem miloval kněze Jakuba Demla a modlil se Březinovy básně. Jaká džungle pocitů.

Otokar Březina byl Jakubu Demlovi křišťálovým štítem. Čistým dokonalým člověkem. Byl mu „panem Březinou“. Jak jsem mu byl vděčný za tento soud o člověku, jehož básně jsem se modlil. Nikdy jsem to Jakubu Demlovi neřekl. Jistě by mi tuto úctu tak bez výhrady neschválil. Vždyť byl katolický kněz a já jsem ještě byl zmateným volnomyšlenkářem.

Projděte údolím od Velkého Meziříčí podél Oslavy k Tasovu. Je to procházka na půl druhé hodiny volné chůze, a ukončíte-li ji u Tasova v místech, kde usedal Otokar Březina, a kde se vlévá tasovský potok do Oslavy nebo prodloužíme-li ji o další dvě hodiny až do Náměště nad Oslavou, nevyjdete po celou dobu z úžasu.

Po stráni rozběhlé silenky a zbloudilé smolničky dovedou vás po okraji lesa do míst, kde tak často odpočíval Otokar Březina a která

posvětil svým pohledem. Přivedou vás ke kameni, ve kterém vytesaný rámeček světla pohlíží do javorového ráje a čeká desítky let na dárce, jenž by do něho vložil desku s nápisem *Zde sedával Otokar Březina* ...

Tady končí Březinova stezka a odtud po čtvrt hodinové chůzi přijdete do Jalovčí, kde odpočívají, stíněni dlouhovlasými břízami, jeho „velrybové mocní“, balvany, které bůhví jaká síla vyvalila na nejvyšší místo stráně. Odtud je také nejkrásnější a nejširší pohled na Tasov ...

Uplynulo 75 let od založení SOB

Co k tomu vedlo osobnosti, které Společnost zakládaly? Pro básníkovy nejbližší přátele to byla úžasná úcta k jeho dílu a moudrosti, které doslova ohromovaly jeho současníky. Svědčí o tom například i Karel Čapek. K založení Společnosti přispělo i vědomí, že dílo milovaného básníka je mohutnou inspirací pro každého člověka i pro celý národ. I proto byl také osmkrát nominován na Nobelovu cenu, jak zjistil při osobním pátrání v archívu Nobelovy nadace ve Stockholmu Dr. Petr Holman.

Mohlo by se zdát, že 75 let je dost dlouhá doba na to, aby prorocké vize šťastnějšího světa, sdělené slovem básníka, našly ve společnosti větší odezvu. Nestalo se tak? Podívejme se na to, kolik básníků, spisovatelů, výtvarníků a hudebních skladatelů v Otokaru Březinovi našlo inspiraci.

A to bylo jeho dílo dvěma totalitními režimy vytlačováno z povědomí široké veřejnosti.

Muzeum O. B., kolem r. 1960

Mocní tohoto světa si zřejmě byli vědomi toho, že dílo, které staví na úctě člověka k člověku a které vychází z křesťanského chápání světa, je nepřekonatelnou překážkou k manipulaci lidí. To byl také jeden z hlavních důvodů, proč Společnost Otokara Březiny nemohla veřejně působit a existovat téměř dvě třetiny z oněch 75 let.

Zdá se to jako zázrak, že bylo zachováno Muzeum O. Březiny s bytem básníka. Kolik to bylo pokusů o likvidaci, a kolik úsilí i odvážného obhajování existence tohoto památníku. Víme dobře, že to bylo jen o vlások, protože v roce 1989 bylo připravené demoliční rozhodnutí k totálně zdevastovanému objektu Muzea. V bytě básníka, do kterého léta zatékalo, byly propadené podlahy a popraskanou obvodovou zdí bylo možné prostrčit ruku ven. A na propadající se podlaze hromada věcí, jako bezcenné harampádí – mj. také originály Františka Bílka. Tento stav symbolicky svědčil o celkové devastaci společnosti, jejíž důsledky nás provází dodnes.

Muzeum O. B., r. 1990

S příchodem svobody začalo dílo obnovy. Muzeum Otokara Březiny bylo opraveno a v roce 1993 slavnostně znovu otevřeno. Dík patří všem, kteří se o tuto obnovu zasloužili. Obnova materiálních hodnot, jakkoli komplikovaná je však mnohem snadnější, než obnova v hlavách a srdcích lidí. Kéž nám, kteří pečujeme o dědictví Otokara Březiny je jeho dílo posilou v účasti na Dobrém díle, účasti sice nedokonalé, ale věrně oddané. Kéž dílo Otokara Březiny je posilou i celému národu, jemuž k plnému

uvědomění své důstojnosti brání

tíže prožité minulosti i devastující moc manipulačních praktik těch, kteří jen změnili prostředky k ovládnání člověka.

Povzbuzením pro nás je, že stále noví a noví tvůrci se hlásí k odkazu Otokara Březiny, že je jeho dílo překládáno do mnoha jazyků ve

světě, že jsou mezi námi ti, kteří Březinův odkaz bránili, že např. Petr Holman s nesmírnou obětavostí zachraňuje texty už zdánlivě nenávratně ztracené. Po zakladatelích Společnosti jsme se i my přihlásili k velikému odkazu našeho básníka. Na závěr této úvodní připomínky jubilea Společnosti Otokara Březiny ještě neskromné přání: Kéž se nám daří v životě Společnosti i v životě osobním s úctou a laskavostí naplňovat odkaz, který náš básník napsal v posledním dopisu Františku Bílkovi : „Neboť konečně nejvyšším smyslem naší práce je, aby přibývalo lásky na této zemi a tím stále mocněji zjevovala se krása díla Božího.“

Jiří Höfer

Skromný umělec s velkým talentem

Od smrti uměleckého knihaře a vynikajícího spisovatele, ale především skvělého člověka Stanislava Vodičky (1910 – 1982), uplyne neuvěřitelných pětadvacet let.

Vodičkovy povídky, dnes bohužel málo známé, patří k vrcholům české literatury tohoto žánru. Dokázal se pohybovat ve svém okolí tiše a nenápadně a s pokorou uměl proniknout nejen do nejsubtilnějších tajů přírody, ale také lidské duše. Je až neuvěřitelné, že na několika čtverečních kilometrech odhalil Stanislav Vodička celý vesmír přírodních tajemství a tajností, a také závratný rozměr hloubky a jemných odstínů lidské duše a jejích záchvěvů.

Dokázal vystopovat ticho nastlané z vrbového chmýří , vysledovat cestu nikam či hranice ticha, ukrývat lile zlatohlavé před zraky nenechavců a příroda jakoby se mu za to sama odměňovala tím, že mu připravovala zážitky, jaké se stovkám jiných obdivovatelů přírody nepříhoda ani za „několik životů“. Dokázal pochopit úzkost malého a bázlivého básníkovy psa ze zajíce, stejně jako úzkost velkého psa a vyhlášeného postrachu pocestných, který se polekal neobvyklého jednání neosobní masopustní maškary s papírovým obličejem. Ve svém vidění přírody a lidí se dostával do citového sousedství takových osobností, jakými byli H. D. Thoreau, M. Prišvin nebo A. P. Čechov. Z nepochopení bývá Vodička někdy přirovnáván k J. Tomečkovi,

který však svým povrchním přístupem není schopen ani pronikavosti ani hloubek jeho vcítění do zdánlivě drobných příhod.

Ve Vodičkových textech se často snoubí úsměvné srovnávání lidí a zvířat, řešících obdobné situace: úlek z náhlého nečekaného setkání, rozkoš z lovu nebo následky své zvědavosti, dávající zapomenout i na kontrolu vlastní bezpečí. Na malé ploše dokázal skvěle pomocí zdánlivých detailů charakterizovat vážnost nebo grotesknost popisované příhody. Jeho povídky se odehrávají převážně v rodných Rožďalovicích, v Tasově nebo v jejich okolí.

Za autorova života vyšel pouze soubor povídek „Tam, kde usínají motýlové“ (1979), po jeho smrti pak „Planina ticha“ (1983), výbor „Komáři pěšinkou“ (1984) a „Jepičí okamžiky“ (1990). „Básník Jakub Deml v Tasově“ (1991) je věnovaný osobnosti P. Jakuba Demla a zůstane s největší pravděpodobností nejkrásnější knihou o tomto gigantu české literatury. Pro pochopení Vodičkovy osobnosti je nejdůležitější povídka „Suché kůrky“ z knížky „Planina ticha“. Do této povídky zaklel Stanislav Vodička tajemství svého rodu, ale, a to je nejdůležitější, také tajemství svého dětství. Jeho hrůzu nedokázal přes všechny snahy dr. Bedřicha Fučíka vtělit do slov beze zbytku. Proto zůstala tato povídka pro zasvěcené sice „nedořečeným torzem“, ale především pomníkem jeho nádherné cudnosti, duchovní čistoty a hluboké úcty k mamince.

(rz)

Přítel básníků a umělců

František Bernard Vaněk se narodil 15. července 1872 ve Stádleci u Tábora. Když vychodil obecnou školu, studoval nižší gymnázium v Táboře. Zde byl jeho spolužákem pozdější významný sochař František Bílek. Ještě během primy vyhořela na Vaňkově hospodářství stodola a zdálo se, že František bude muset studii zanechat. Díky mamince a faráři Podlahovi však nakonec přece jen gymnázium dokončil. Později o své mamince napsal: *Její mozoly a její modré oči byly dukáty, za které jsem vystudoval celé gymnázium.*“

Vyšší gymnázium vystudoval Vaněk v letech 1889 – 1892 v Českých Budějovicích, studia v českobudějovickém semináři

ukončil na jaře roku 1896 a 19. července byl vysvěcen na kněze. Ještě jako seminarista začal publikovat v časopise Nový život a navázal přátelství s Karlem Dostálem – Lutinovem i Sigismundem Bouškou. Při promoci, která se konala v rodném Stádleci (tehdy Stálci) 26. července, mu ministrovali František Bílek a pozdější významný objevitel českého literárního baroka, Vilém Bitnar.

Jako kaplan nejprve vypomáhal na Žluticku, později působil v Pelhřimově. V té době vydal málo známou sbírku básní „Sacerdotium“. V roce 1902 byl na vlastní žádost přeložen na Křemešník, odkud vytěžil své nejznámější dílo, román „Na krásné samotě“. Mimo svou kněžskou a spisovatelskou činnost zakládal čtenářské spolky, Homiletickou knihovnu, kterou redigoval a s přáteli se snažil pozvednout úroveň kázání. Kolem časopisu „Kazatelna“ soustředil několik desítek významných osobností, počínaje J. Š. Baarem, J. Demlem a konče Františkem Odvalilem a Metodějem Zavoralem.

Křemešník se stal střediskem bohaté korespondence i místem, navštěvovaným mnoha umělci. Pobýval tu i Otokar Březina, který miloval výhled od vrcholového kamene, kde toužil pobýt alespoň den o samotě v přemýšlivém mlčení. Nikdy se mu to nepodařilo.

V prosinci roku 1906 byl F. Vaněk na vlastní žádost presentován pelhřimovským děkanem. Všeestranně opravil a zvelebil kostel, v němž zřídil již roku 1911 elektrické osvětlení. Zde na děkanství byl také navštíven třemi promrzlými poutníky, Josefem Florianem, Jakubem Demlem a Antonínem Střížem při cestě na Svatou horu u Příbrami, kterou Deml popsal v sérii článků s názvem „Pout na Svatou horu“. Knižní podoby se jim dostalo až v roce 1990. S Jakubem Demlem pochovával v roce 1929 Otokara Březinu. Vzpomínky na Březinu, Demla a další přátele zařadil Vaněk do své knížky „Vlaštovky se vracejí“, vydané až v po druhé světové válce.

K mnoha Vaňkovým zásluhám, které nelze všechny vyjmenovat, patří i založení pelhřimovského „Chrámového družstva“, jehož činností byla pozvednuto chrámové umění zpět na vysokou řemeslnou a estetickou úroveň. Družstvo vyrábělo mešní víno, svíce, mešní potřeby, mělo mimo své malířské a řezbářské dílny také kampanologické oddělení pro správné vyladění zvonů a seřizování zvonkoher.

Svůj odmítavý postoj k válce dokazoval Msgr. František Bernard Vaněk jak v letech 1914 – 1918, tak po roce 1939. Vyneslo mu to zatčení a posléze utýrání v koncentračním táboře. Byl zavražděn 1. dubna 1943 v koncentračním táboře Dachau.

(rz)

75 let od založení Společnosti Otokara Březiny

28. března 1932 byla konána ustavující valná hromada . Co tomu předcházelo?

Před pohřbem Otokara Březiny 27.3.1929 se v ředitelně jaroměřické dívčí školy konala porada na níž byl ustaven „Výbor pro uctění památky Otokara Březiny“. František Bílek dal do vínku pro Březinovo museum všechny obrazy, jež mu básník v závěti odkázal, paní učitelka Emílie Lakomá nábytek básníkovy pracovny, již slíbila odkoupit od jiného dědice, školníka Rezka. Slib svůj brzy uskutečnila. Jakub Deml navrhl, aby náhrobek na hrob vytvořil František Bílek. Poslední vůli básníka vyplnili závětí určení insp. Matěj Lukšů a Dr. Emanuel Chalupný, oba členové Výboru. Veliká práce spojená se soupisem a tříděním knihovny, rukopisů, nábytku a jiných předmětů vyžadovala vydatné spolupráce dalších členů Výboru.

S touto prací bylo započato ihned po básníkově pohřbu. Nejobtížnější práce s rozdělením knihovny, čítající 4 500 svazků, mezi Masarykovu universitní knihovnu a gymnasijní knihovnu mor. budějovickou byla dokončena v červenci 1930. V celonárodní sbírce na pomník se za půl roku vybralo 139 373 Kč. Roku 1930 označil hrob básníkův plastikou „Kniha života“, kterou podle náčrtu Františka Bílka vytepal Jaroslav Krula z Jaroměřic n. R. Rok 1931 byl věnován zařizování musea v bývalém Březinově bytě, takže mohlo být otevřeno 1.1.1932. Museu byly svěřeny všechny rukopisné památky, jež byly v pozůstalosti básníkově nalezeny. (Věnovali Insp. Matěj Lukšů a Dr. Emanuel Chalupný). Roku 1931 bylo rozhodnuto o zřízení řádného spolku, jehož stanovy byly úředně schváleny 6. 10. 1931.

To byly první kroky přátel, kteří považovali za svou povinnost zachovat památku a zpřístupňovat dílo českého básníka, který byl 8 x

nominován na Nobelovu cenu. Tuto skutečnost vypátral přímo v archívu Nobelovy Nadace ve Stockholmu Dr. Petr Holman.

Oslavy založení SOB začnou v Jaroměřicích nad Rok. v sobotu 24.3.2007 pietním aktem na hřbitově v 15 hod. V 16 hod. se uskuteční v přístavbě ZŠ Otokara Březiny pásmo z básníkovy díla, nejprve v podání žáků ZŠ, dále bude recitovat Ludvík Svoboda s hudebním doprovodem.

Hlavní oslava významného výročí se uskuteční při Výročním setkání Společnosti 15.září.2007 v Jaroměřicích nad Rokytou.

Pokračování z historie Společnosti Otokara Březiny v příštím čísle Bulletinu.

Podle publikované zprávy prof. Františka Jecha z roku 1935

Jiří Höfer

PS. Po sedmdesáti letech ještě znovu opakovaná výzva profesora Františka Jecha:

„ SOB žádá své přespolní členy o laskavé oznamování všech podniků (přednášek, článků, spisů atd.), jež kterýkoliv člen SOB koná k rozšíření a povznesení svaté památky básníka Ot. Březiny, aby mohly být uvedeny v rámci činnosti SOB a publikace uloženy v Březinově museu.“

„ Získávejte členy!“

Zajištění průvodcovské služby v Muzeu Otokara Březiny

Pro letošní rok se nám nepodařilo získat minimální finanční prostředky na zajištění průvodcovské služby v Muzeu O.B. a ve studijní knihovně, která je zařazena do sítě veřejných knihoven se svým specifickým zaměřením, vedeme ale ještě řadu jednání o možnosti tuto potřebnou službu zajistit. V této souvislosti se obracíme na všechny členy SOB a příznivce Březinova díla, aby se podle svých možností pokusili pomoci :

- v okolí svého bydliště povzbudit učitele základních, středních i vysokých škol, aby do programu školních výletů a exkurzí zařadili pokud možno i návštěvu Muzea Otokara Březiny.

Ohlášené výpravy provedeme i mimo obvyklý čas prohlídek. Prohlídky je možné ohlásit a domluvit si případně i další program z audio i video nahrávek na tel čísle 603 760 768, nebo e—mailem: studijniknihovna@otokarbrezina.cz. V bulletinech, publikacích i v Muzeu budeme sponzory zveřejňovat.

- Pokud máte známé podnikatele, prosíme, zkuste se jich zeptat, zda by nějakou částkou mohli pomoci zajistit tuto službu.
- Pokud jste literárně činní, působíte v různých redakcích, a kulturních institucích, obracíme se na Vás s prosbou, abyste pomohli s prezentací Muzea O. Březiny i činností SOB v médiích, aby se zvýšila návštěvnost a zároveň to pomůže i poslání Spol. O. Březiny. Je možné využít i výročí 75 let od založení SOB.
- Jestliže máte možnost sami uspořádat, nebo iniciovat programy a besedy s březinovskou tematikou a osobností blízkých svojí tvorbou Otokaru Březinovi, prosíme, pokuste se o to, tak jak na jiném místě Bulletinu citujeme výzvu F.Jecha.z roku 1935.
- Za každou Vaši pomoc děkuji jménem výboru SOB.

Jiří Höfer

Symposium Otokar Březina 2008

Připomínáme našim členům a široké literární a kulturní veřejnosti, že ohlášené symposium se bude konat buď 24. a 25. září, nebo 3. a 4. října 2008. Definitivní upřesnění data ohlásíme nejpozději v srpnovém čísle Bulletinu.

O odbornou pomoc jsme požádali naše přátele z Masarykovy univerzity v Brně. O záštitu požádáme vedení MU v Brně a některé významné osobnosti.

Doporučené zaměření bude, nezávazně, vedle literárně historických, kritických, srovnávacích, humanitních a filozofických studií také otázka vlivu na českou polistopadovou poezii.

Na naše literární badatele, učitele, básníky a další odborníky zvláště z humanitních oborů se obracíme se žádostí, aby doporučili, které osobnosti by bylo vhodné pozvat.

Je to událost významná pro celou Společnost Otokara Březiny.

V příští čísle Bulletinu již zveřejníme podrobné informace.

Za každý kontakt a podnět budeme vděční. Jiří Höfer

Plánované akce od ledna do konce září 2007

Jaroměřice n.R.

24. 2. Inspektor Matěj Lukšů, vykonavatel poslední vůle a přítel O. Březiny

24. 3. v 15 h pietní akt u hrobu O. Březiny
v 16 h v ZŠ O.B. Pásmo z poezie a esejů při příležitosti 75. výročí založení SOB.

V první části po zprávě z prvních let SOB vystoupí žáci ZŠ O.B. pod vedením

Mgr. Reymonde Doležalové, ve druhé části recitace Ludvík Svoboda, hudební doprovod Kristýna Střítecká klavír a Jaroslav Brabenec housle.

Praha

16. 4. v 17h ve spolupráci se Spol. F.Bílka v malém sálu Městské knihovny na Mariánském nám., „Životní příběh sochaře F.Bílka“ a uvedení dokumentárního filmu J. Císařovského: „Jak paprsek světla na dřevě umíral“. Uvede Aleš Nevečeřal.

23. 4. v 17h ve spolupráci se Spol. F.Bílka v malém sálu Městské knihovny: O přátelství O.Březiny a F.Bílka v přednesu Gabriely Vránové a Milana Friedla. Úvod Jiří Höfer.

26. 4. v 17.10h SOB ve spolupráci s PEN klubem ve Vodičkově ulici č. 32, vchod z pasáže, nutné zvonit u dveří pod velkou vývěsní cedulí „PEN klub.“ Ludmila Klukanová: Vyvěrání, propadání. Gabriela Vránová listuje knihou autorky. Hudební doprovod Ondřej Urban.

Jaroměřice n.R.

12. 5. v 15h v Muzeu O.B. Výstava grafiky Bohuslava Reynka a fotografií Daniela Rynka, v 16 h v ZŠ Beseda s bratry Jiřím a Danielem Reynkovými. Výstava potrvá nejméně 3 týdny.

Brno

14. 5. v 17h v Památníku Jiřího Mahena na Žlutém kopci: Beseda autorky Jitky Bednářové a redaktorky Aleny Blažejovské nad knihou J. Florian a jeho francouzští autoři.

Praha

31. 5. v kavárně KDM, Francouzská 1, vchod z Nám.Míru. Poezie Jana Kratochvíla, jaroměřického rodáka, ze sbírek Hledání pramenů a Já tě doprovodím. Autorské čtení s obrazovou projekcí.

Jaroměřice n.R.

23. 6. v 16h Finále „Doteky krásy“ poezie v podání mladých pod záštitou Radovana Lukavského a Gabriely Vránové. Dopoledne prohlídka Muzea O.B., kostela a zámku pro účastníky.

5. 8. Zahájení výstavy v Muzeu O. Březiny „75 let od založení SOB.“ Výstava potrvá do 16.9.

15. 9. Výroční setkání SOB. V 10h Pietní akt s promluvou Jiřího Kuběny, prohlídka výstavy, ve 13h výroční setkání, ve 14.30h pásmo z díla O. Březiny s hudebním doprovodem v podání Gabriely Vránové.

13. 10. v 17h „Otčenáš“ Františka Bílka přednese Milan Friedl.

Celoročně: příprava na Sympozium Otokar Březina 2008.

Další informace:

Galerie hl. města Prahy zve na přednášky:

11. 4. v 16h U Zlatého prstenu: Zdenka Braunerová a František Bílek.
Dana Mikulejská

28. 4. v 15h Bílkova vila: prohlídka s odborným výkladem Marie Halířové

23. 5. v 16h Bílkova vila: Spojení symbolismem – O.Březina a F. Bílek

Od září 2007 začne pravděpodobně rekonstrukce Bílkovy vily, tak že bude delší čas uzavřena.

Zájezdy z Prahy:

19. 5. Chýnov, Tábor – František Bílek

9. 6. Za Bílkem a Březinou: Jaroměřice n. R., Nová Říše, Babice

Info a přihlášky: tel.: 224 828 244,

e-mail: lekt-ghmp@volny.cz

K bulletinu přikládáme Stanovy Společnosti Otokara Březiny, které budou schvalovány na výročním setkání členů 15. září 2007. Případné připomínky můžete zaslat na naše e-mailové adresy.

Bulletin vychází díky finančnímu přispění Ministerstva kultury ČR.

Děkujeme sponzorům: **Dřevozpracující výrobní družstvo,
Jaroměřice n. R.
Petr Hobza, Jaroměřice n. R.
Eximet Trafo, Praha
Stanislav Hort, Třebíč**

Bulletin vydává výbor Společnosti O. Březiny v Jaroměřicích n. Rok., Březinova 46, 675 51, tel.: 603760768. IČO 44065841, č.ú. 1523660379/0800; e-mail na předsedu Mgr. Jiřího Höfra: hofér.j@seznam.cz., e-mail na studijní knihovnu při Muzeu O. B.: studijniknihovna@otokarbrezina.cz. Adresa našich stránek: www.otokarbrezina.cz. Toto číslo sestavil Radovan Zejda, tisk Helena Stejskalová a Blanka Nedvědická.

Ilustrace na titulní straně: Dubová busta Otokara Březiny od Josefa Kapinuse, kterou dostal 13. června 1947 darem prezident E. Beneš od města Jaroměřic n. R.

Příspěvky do č. 44 dodejte laskavě do 1. srpna 2007.